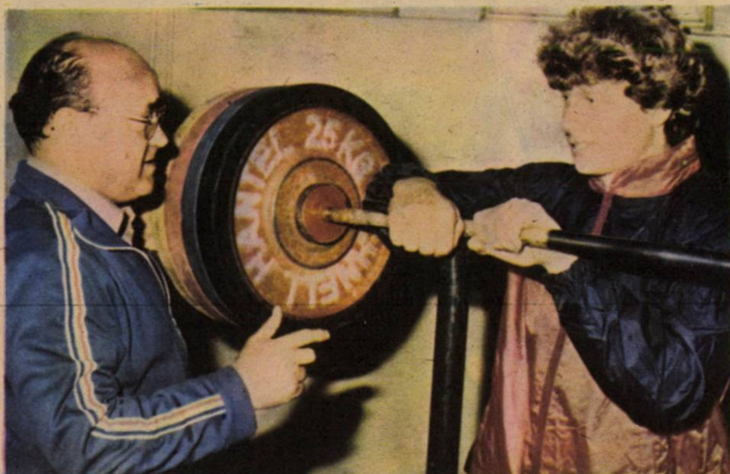
performanţe

NICU VLAD

Haltera de aur

NICU VLAD. Născut la 1 noiembrie 1963 în comuna Piscu, judeţul Galaţi. Component al secţiei de haltere a Clubului sportiv al armatei **Steaua**, unde este antrenat de Ştefan Achim. **Palmares:** 3 medalii de bronz (smuls, aruncat şi total) la campionatele europene de juniori din 1982; medalie de argint (smuls) şi 2 de bronz (aruncat şi total) la campionatele de juniori din 1983; locul IV la campionatele europene de seniori din 1984; campion olimpic în 1984. Laureat al multor concursuri internaţionale în anii 1985 şi 1986; clasat printre cei mai buni halterofili ai lumii la categoria semigrea.

Între eroii Olimpiadei californiene, desfăşurată la Los Angeles, s-a aflat, spre cinstea sportului românesc, şi reprezentantul clubului **Steaua**, Nicu Vlad, care s-a impus într-o manieră categorică, „jucîndu-se" pur şi simplu cu haltera pe care a ridicat-o în triumf, uimind întreaga asistenţă. Cariera de excepţie a tînărului Nicu Vlad continuă spre meritul acestui Hercule timid şi cu privire uimită de copil. Îi dorim mult succes!

ŞTEFAN NEGRIŞAN

Tenacitate şi eleganţă

ŞTEFAN NEGRIŞAN. Născut la 9 septembrie 1958 în comuna Pecineaga, judeţul Tulcea. La **Steaua** *este antrenat de Gheorghe Şuteu. Palmares: medaliat cu bronz la campionatele mondiale din 1982; vicecampion european în 1982 şi 1984; campion mondial în 1985.*

La campionatele mondiale de lupte greco-romane desfăşurate în localitatea norvegiană Kolbotn, evoluînd excelent la categoria 68 kg, într-o companie valoroasă, reprezentantul Clubului sportiv al armatei **Steaua,** *Ştefan Negrişan a reuşit să răstoarne toate pronosticurile, învingînd detaşat principalii favoriţi, impunîndu-se clar în finala desfăşurată în compania sportivului sovietic Mihail Prokudin (6–0)! Agenţiile de presă au comentat pe larg această victorie, insistînd asupra calităţilor noului campion mondial: tenacitate, rapiditate, eleganţa stilului. Munca şi ambiţia l-au dus în vîrful piramidei pe Ştefan Negrişan la o vîrstă la care mulţi au renunţat să se mai gîndească la marea performanţă. Pentru reuşitele sale bravul sportiv militar merită cele mai sincere felicitări şi urări de noi succese!*

ÎN POARTĂ, DUCKADAM!

Ecourile finalei Cupei Campionilor Europeni, disputată la Sevilla pe stadionul „Sanchez Pizjuan" între Steaua Bucureşti şi F.C. Barcelona, nu s-au stins încă, comentariile continuă în jurul acestei dramatice dispute care a dat cîştig de cauză fotbaliştilor antrenaţi de Emerich Jenei şi Anghel Iordănescu. Această partidă memorabilă a intrat în istoria fotbalului mondial prin deznodămîntul care l-a avut, cînd la executarea loviturilor de la 11 metri portarul Stelei *Helmuth Duckadam* a apărat patru lovituri consecutive trase de cei mai valoroşi jucători spanioli. Această senzaţională performanţă a intrat şi ea în cartea recordurilor împreună cu autorul ei. Am invitat în paginile almanahului pe eroul de la Sevilla pentru a prezenta detaliat cititorilor acest ultim moment al finalei, „penaltiurile infarctului", cum le-au denumit agenţiile internaţionale de presă.

– Te rog să „refacem" cele 9 minute de la Sevilla, în faţa unui stadion arhiplin care aştepta cu speranţe victoria favoriţilor.

— Lucrul acesta l-am făcut pînă acum de cîteva sute de ori. Ce să-ţi spun? Echipa noastră jucase bine în cele 120 de minute regulamentare, dar nu reuşise golul victoriei, deşi l-ar fi meritat. Cînd arbitrul Michel Vautrot a fluierat sfîrşitul prelungirilor mi-am dat seama că singurele speranţe pentru succes rămăseseră în mine şi ca atare mi-am păstrat calmul pentru a face totul să tranşez în favoarea noastră disputa. L-am privit pe portarul spaniol, puţin cam agitat, şi atunci mi-am întărit convingerea că puteam cîştiga marele trofeu european. Toţi coechipierii mi-au urat succes şi, sincer să fiu, drumul pînă la poartă mi s-a părut cel mai greu. Cînd am ajuns în spaţiul dintre bare m-am liniştit.

– Linişte care ţi-a fost probabil zdruncinată după ratarea primului penalti de către Majearu.

— Ai să rîzi, dar n-a fost aşa! Pe mine mă interesa să apăr loviturile, de marcat eram sigur că au grijă băieţii!

– Deci, execută prima lovitură pentru jucătorii spanioli Alesanco, căpitanul echipei...

— Da, se apropie de balon, într-o fracţiune de secundă îi văd pendularea şi sînt sigur că va trage în dreapta, mă duc în partea aceea şi resping...

– Urmează Pedraza...

— Uff! Cel mai greu penalti. Bine tras, jos în dreapta, la unghiul barei, dar reflexul meu l-a anihilat. O clipă mi-a fost frică că după acest penalti m-am lovit la umăr dar n-a fost aşa şi i-am aşteptat la întîlnire pe Alonso şi Marcos.

– Cărora le-ai apărat loviturile.

— După ce a marcat Balint mi-am aruncat privirea spre centrul terenului unde era aşezată cupa şi mai mult ca oricînd am crezut în victorie. Lovitura executată de Marcos în stînga, la semiînălţime m-a solicitat cel mai mult pentru că era cea dinaintea unei mari izbînzi.

– Crezi că dacă continua seria de penaltiuri ai mai fi apărat şi alte lovituri?

— Greu de spus! Le-am apărat pe cele care trebuiau şi Cupa Campionilor Europeni se află acum la Bucureşti.

– Comentariile de după finală te aşază, pe bună dreptate, în primele rînduri. Cum vezi tu isprava lui Helmuth Duckadam?

— Îl felicit şi mă bucur că miile de ore de antrenament şi-au găsit încununarea cu prilejul unui mare moment fotbalistic. În fotbal, portarul poate foarte uşor să fie erou sau ţap ispăşitor, să nu uităm însă că şi el este un om, singur, acolo, între barele alea albe, care uneori îl ajută să treacă de la agonie la extaz...

– Finala a trecut, urmează...

— Pentru Helmuth Duckadam ar trebui să vină titularizarea în echipa reprezentativă, care în toamnă începe campania europeană. Dar lucrul acesta nu depinde numai de el. Oricum, eu am aruncat mănuşa pentru Lung şi Moraru. Aştept data „duelului"...

– Succes, mult succes!

ŞERBAN IONESCU

P.S. *La cîteva zile după dialogul nostru, Helmuth Duckadam a suferit o intervenţie chirurgicală. Operaţia a reuşit în totalitate şi eroul de la Sevilla îşi va relua în primăvară antrenamentele. Sîntem alături de tine, Helmi, şi te aşteptăm să vii între buturi!*

PERFORMANȚĂ ȘI PERSPECTIVĂ

Echipa de fotbal tineret-speranțe a Clubului Sportiv al Armatei „Steaua" a cîștigat, pentru a doua oară consecutiv, titlul de campioană națională, impunîndu-se clar într-o competiție la care au luat parte mulți jucători divizionari A. Jucătorii pregătiți de fostul internațional Radu Troi și-au trecut, așadar, în palmares un nou succes urmînd, evident, exemplul seniorilor, campioni ai Europei. Privind clasamentul, ne edificăm asupra valorii și competitivității tinerilor fotbaliști militari, care au făcut un adevărat galop de sănătate: 27 de victorii, 2 meciuri nule, 5 meciuri pierdute, golaveraj 102—20! Nu, nu am greșit cu nimic, elevii lui Radu Troi au înscris 102 goluri, stabilind un record al eficacității care, cu siguranță, va fi greu de egalat. Schimbul de mîine este asigurat pentru echipa din Ghencea, șapte dintre actualii titulari ai formației de tineret debutînd în prima Divizie. Antrenorul Radu Troi, căruia îi revin multe merite în alcătuirea acestei valoroase grupări sportive, echilibrat, sobru, bun profesionist, este invitat în paginile almanahului pentru un dialog despre fotbal, performanță și perspectivă.

– Așadar, în patru ani de antrenorat ai cîștigat două titluri de campioană națională cu echipa de tineret-speranțe a Stelei, o performanță notabilă avînd în vedere că îți desfășori activitatea la un club care are drept obiectiv permanent... marea performanță.

— Este adevărat, un club fanion al sportului românesc cum este Steaua nu poate avea obiective minore și, ca atare, și noi la echipa de tineret ne-am străduit să fim la înălțimea așteptărilor și, drept vorbind, campioana Europei trebuie să aibă și un schimb de nădejde. Seriozitatea și ambiția cu care se muncește la secția de fotbal sînt de fapt argumentele succesuluui nostru care a fost posibil, în primul rînd, datorită condițiilor excelente de pregătire pe care le avem aici, în Ghencea.

– Două vorbe despre „galopul" jucătorilor pregătiți de tine...

— Clasamentul final cred că este edificator, scutindu-mă de orice comentariu. Am cîștigat cu 10 puncte avans față de a doua clasată, F.C. Argeș, noi 83 de puncte, ei 73 și cu 15 puncte față de ocupanta locului 3, Universitatea Craiova. Toți jucătorii au manifestat o poftă deosebită de gol și drept urmare am depășit suta.

— Care a fost formația de bază?

— Popa–Dan Petrescu, Stanciu, Petcu, Bolea (Dinu); Alexandru Marian, Breniuc, Ceaușilă (Manea); Goran, Florea Sorin, Craiu (Chircă).

– Șapte dintre aceștia au debutat în Divizia națională A.

— Da. Este vorba de Goran, Florea Sorin, Breniuc, Dan Petrescu, Stanciu, Ceaușilă și Petcu.

Cu siguranță și alți jucători din formația antrenată de Radu Troi vor debuta, în curînd, în Divizia națională A, sub culorile roș-albastre. Îi așteptăm cu încredere și îi felicităm pe toți pentru titlul de campioană națională, ediția 1985—1986. Succes și promitem să revenim în vara lui 1987 pentru comentarea celei... de-a treia victorii!

ȘERBAN IONESCU

N.R. Echipa de tineret-speranțe a Stelei se află în fruntea clasamentului și în noul campionat, o dovadă în plus că, în Ghencea, școala tinerilor fotbaliști merge bine

„EL MUNDIALUL" lui Maradona putea fi şi al nostru

Desigur, este greu să desprinzi într-un spaţiu restrîns cele mai semnificative momente ale Mundialului mexican. Se cunosc prea bine echipele clasate pe primele locuri, ba şi copiii de şcoală au auzit de emblema sa Armando Diego Maradona, un jucător din cea mai bună rasă a sudamericanilor, contestat pînă la El Mundial '86, dar declarat în unanimitate, de astă dată, drept numărul unu mondial ● Dacă finala a însemnat pentru specialişti şi statisticieni o mină de aur sau o veritabilă încleştare de forţe între superba echipă a lui Carlos Bilardo, contestatul şi el antrenor al argentinienilor, şi maşina de fotbal vest-germană „dreasă şi unsă" de Franz Beckenbauer, noi o vom considera o superbă manifestare pentru pace, dedicată Anului Internaţional al Păcii şi-i vom închina o însemnare în cadrul acestui grupaj ● Să consemnăm două opinii care nu seamănă deloc, urmînd ca dumneavoastră, stimaţi cititori, să apreciaţi în care se găseşte adevărul. La întrebarea lui Octavian Ştireanu, în buletinul Fotbal '86, editat de Sportul studenţesc, prin care directorului tehnic Mircea Lucescu i se reamintea un reproş, rostit mai mult sau mai puţin răspicat, cum că n-a văzut cum în campionatul nostru „răsărea" Steaua, acesta răspundea printre altele: „Nu ducem lipsă de rivalităţi interne. Întotdeauna s-a zis să iau ba pe Craiova, ba pe Dinamo ca nucleu al naţionalei." Nu precizează, actualul antrenor al lui Dinamo, cine i-o fi spus aşa ceva. În schimb — chiar în vremea preliminariilor C.M. pe Steaua o recomandau jocul, poziţia în clasament, ascensiunea ei, lucru confirmat şi de extraordinara performanţă şi prin cîştigarea Cupei campionilor europeni. Tot în acel interviu, Mircea Lucescu ne mai învaţă: „A fost în creştere Craiova, apoi Dinamo, acum e Steaua — naţionala trebuia însă să aibă o activitate continuă şi nedependentă total de mersul unei echipe sau alteia. Numai aşa ne putem planifica pe o perioadă mai lungă de timp atît forma sportivă, cît şi apogeul în planul performanţei." Cum stăm cu planificările s-a văzut. Aici are dreptate spusa sa din titlu: „Eşti tot atît de bun cît propriul tău rezultat". Şi dacă ne gîndim numai la meciul cu Irlanda de Nord, unde a închis uşa blocului stelist, e limpede ce adevăr grăia ● Abia la meciul cu Austria, disputat pe Ghencea şi încheiat cu acel dătător de speranţe 4—0 şi-o fi dat omul Mircea Lucescu seama unde şi cînd a greşit ● A doua opinie îi aparţine lui Dumitru Constantin şi a apărut în revista „Săptămîna" în vremea El Mundialului '86. Acesta susţine că în mod nemeritat echipa naţională a României a lipsit dintre participantele din Mexic, unde ar fi făcut o figură frumoasă din moment ce nu mai puţin de 25! jucători din formaţiile învinse de Steaua se aflau pe înălţimile mexicane. E vorba de jucători de la Vejle Bold Club, Honved şi Barcelona, prezenţi cu naţionalele lor. De aceea sînt false acele voci care şi-au dat cu presupusul în presa de specialitate ajungînd la concluzia că dacă am fi jucat în Mexic în locul Irlandei de Nord nu am fi realizat mai mult de un punct. Dar cel care susţine că ne-am fi calificat în faza superioară cu ce poate fi contrazis? ● Am amintit toate astea nu dintr-o dorinţă de polemică, ci pentru a nu fi uitate aşa curînd, nutrind convingerea fermă că tricolorii meritau şi trebuiau să fie în Mexic! ● Dar dacă mulţi antrenori şi-au dus echipele în Mexic, fiind obligaţi după aceea să-şi dea demisiile, în mod cu totul neobişnuit cei care au stat acasă au fost mai liniştiţi ● Revenind, să notăm că o anchetă realizată printre ziariştii acreditaţi la Mundial a dat următoarea formaţie ideală: **Schumacher** (R.F.G.) — **Josimar** (Brazilia), **Bossis** (Franţa), **Cesar** (Brazilia), **Amoros** (Franţa) — **Fernandez** (Franţa), **Maradona** (Argentina), **Ceulemans** (Belgia), **Careca** (Brazilia) — **Belanov** (U.R.S.S.), **Laudrup** (Danemarca). Alături de Maradona a întrunit unanimitate de voturi şi fundaşul francez Amoros. Numeroase voturi au mai primit de asemenea Burruchaga, Pfaff, Dasaev, Lineker, Butragueno şi Altobelli ● Curios, faţă de alte ediţii, cea mai bună apărare a avut-o Brazilia, cu un singur gol primit în cinci partide ● Cel mai bun atac a fost al Argentinei cu 14 goluri înscrise în şapte meciuri ● Englezul Lineker, cu şase goluri, a cîştigat titlul de golgeter ● Ordinea primelor trei clasate: ARGENTINA, R.F. Germania, Franţa.

O FINALĂ pentru pacea mondială

Despre desfăşurarea actualului campionat mondial, comentatorii nu vor înceta să scrie încă multă vreme. Cît a fost de ridicat nivelul tehnic şi care dintre şcolile de fotbal a fost mai puternică — şcoala europeană sau cea sudamericană —, chiar dacă titlul l-a luat Argentina lui Don Diego Maradona, iată numai două dintre întrebările care vor face să curgă fluvii de cerneală. Dar ceea ce cred că deosebeşte actualul Mundial de toate celelalte mi se pare a fi minunatul public mexican. Acest public extraordinar. Cald, entuziast chiar cu echipele ce înfruntau Mexicul. Să ai tăria să scandezi Mexico! Mexico! după ce echipa cu acest nume fusese eliminată mi se pare uluitor. Uluitor şi pulduitor! Oare cum vor arăta de acum încolo stadioanele viitoarelor campionate mondiale fără mexicani?

EL MUNDIAL '86,

ARGENTINA

De altfel, agenţiile internaţionale de presă au transmis ştirea că preşedintele F.I.F.A. Joao Havelange, a remis unui reprezentant al guvernului mexican „Premiul pentru fair-play", atribuit pe merit fascinantului public mexican „pentru conduita sa exemplară în tribunele stadioanelor". Stadioane care arătau precum nişte temple ale fotbalului. Desigur, cu înţelepciunea pe care i-o dau cei 75 de ani ai săi, Joao Havelange s-a ferit să facă vreun comentariu despre atitudinea nu tocmai ortodoxă a suporterilor mexicani în afara arenelor.

Oricum, după tragedia petrecută anul trecut pe stadionul belgian Heysel, este încurajator ca la o competiţie grandioasă precum El Mundialul '86, cu cei mai diverşi suporteri: englezi, nord irlandezi, uruguayeni şi paraguayeni — i-am citat pe cei mai puţin cuminţi dintre ei — să nu existe „evenimente". Cu atît mai mult, cu cît actuala ediţie a „Cupei Mondiale" a bătut toate recordurile în ceea ce priveşte numărul spectatorilor. La cele 52 de meciuri disputate timp de 30 de zile au asistat 2,5 milioane de iubitori ai fotbalului. O cifră formidabilă dacă ne gîndim că cu patru ani în urmă, în Spania, cînd s-a trecut la formula de 24 de echipe, s-au înregistrat cu 700 000 de spectatori mai puţin.

Şi pentru ca El Mundialul '86 să se încheie superb, organizatorii mexicani au adresat din vreme spectatorilor prezenţi la finala Argentina — R.F. Germania rugămintea să se îmbrace în alb, în semn de manifestare a dorinţei de pace a tuturor. Şi astfel finala s-a înscris ca o originală şi elocventă sărbătoare a „Păcii mondiale". Ce sublime momente într-o mare finală desfăşurată pe celebrul „Azteca", într-un fair-play desăvîrşit. Porumbei albi zburau în linişte şi pace peste un stadion îmbrăcat sărbătoreşte în alb. Porumbei care simbolic au poposit şi pe gazonul verde, acolo unde se poate juca şi fără patimă. Iar în locul obositoarelor panouri publicitare — din pricina cărora antrenorul argentinian Cesare Menotti declara că nu se mai văd golurile — să apară o paletă bogată de inspirate simboluri ale păcii. Încît putem zice că finala mare în care a triumfat Maradona în faţa lui Rummenigge a fost o adevărată încîntare — o finală pentru „Pacea Mondială".

Marea finală a trecut de acum în amintire prin aceşti albi porumbei şi curgerea din înaltul cerului a milioanelor de confetti şi papelittos, mai strălucitoare decît oricînd. Mexicanii — popor de ginte latină — merită cu prisosinţă, pentru această mare sărbătoare a „Păcii mondiale" oferită întregii lumi, în Anul Internaţional al Păcii, stima şi admiraţia noastră. Întreaga manifestare mi se pare acum, cînd şi copiii cunosc echipa învingătoare şi pe starul ei Diego Amando Maradona — mult mai importantă decît partida în sine. O adevărată finală pentru pacea mondială.

ION PREDOŞANU

SĂREAM MAI MULT DACĂ NU AVEAM SENZAŢIA CĂ VOI DEPĂŞI GROAPA CU NISIP!

De vorbă cu Bob Beamon, la 11 ani după incredibilul 8,90

La 11 ani după fantasticul 8,90, realizat în proba de săritură în lungime de celebrul atlet american Bob Beamon, am avut prilejul să-l întîlnesc pe campionul olimpic de la Ciudad de Mexico pe acelaşi stadion unde obţinuse performanţa sa cu rezonanţe extraordinare. Dialogul nostru s-a legat repede, mai ales din momentul în care „marele Bob" a aflat că sînt compatriotul Vioricăi Viscopoleanu, campioană şi recordmenă în aceeaşi probă, la aceeaşi ediţie '68 a J.O. ● *Cum regăsiţi scena olimpică a anului 1968?* ● Pentru mine, oricum ar arăta, continuă să rămînă un „templu"! ● *Adică?* ● Ceva în faţa căruia îmi vine să mă înclin. De altfel, chiar acum, în condiţiile atrăgătoarelor întreceri ale Universiadei, privirea mea se îndreaptă — nostalgic, de ce să nu recunosc?! — spre groapa de sărituri. Şi, de fiecare dată, simt o accelerare a respiraţiei, ca şi cînd m-aş pregăti pentru elan. ● *Deşi au trecut 11 ani, recordul de 8,90 m, pe care-l deţineţi, nu a fost nici bătut şi nici măcar... ameninţat!* ● Sincer să fiu, nu mă aşteptam la o viaţă atît de lungă pentru el! Cel puţin înaintea J.O. de la Montreal, eram sigur că va fi ameliorat. ● *Dar nici... Bob Beamon nu l-a mai ameninţat!* ● Cu atît mai puţin eu, asta şi pentru că am trăit mai mult decît alţii momentul marii victorii. ● *Sau poate că această probă e predestinată să aibă recordurile cu cea mai mare longevitate. Mă gîndesc la acel 8,03 al lui Jesse Owens, care a rezistat din 1936 pînă în 1960, cînd a fost depăşit de Boston...* ● Aşa se pare. Dar, în orice caz, dacă el va fi bătut — şi sînt convins de asta — lucrurile se vor petrece tot aici, în Mexic, unde aerul rarefiat oferă condiţii favorabile. ● *Cum v-a plăcut campionul român Ilie Floroiu, pe care l-aţi aplaudat cu căldură?* ● N-am crezut că o să reziste pînă la sfîrşit, mai ales că a plecat de unul singur. Dacă a învins, a făcut-o pentru simplul, dar importantul motiv, că este un atlet veritabil, iar lucrul acesta m-a făcut să-l aplaud. ● *Sînteţi autorul unuia dintre cele mai mari recorduri. Ce credeţi că e mai important: un record sau o ... victorie?* ● Ideal e să obţii victoria, marea victorie, printr-un record, dar ultimii ani demonstrează că tinerii atleţi visează mai mult la recorduri decît la victorii, ceea ce mi se pare greşit. Important e, în primul rînd, să cîştigi, victoria însemnînd gîndire tactică şi o pregătire fundamentată ştiinţific. Apoi, să nu vă mire, dar timpul a demonstrat că e mult mai uşor să devii un recordman, decît un mare campion. ● *V-aţi considerat o excepţie?* ● O singură dată, la J.O. din 1968, cînd, dacă n-aş fi avut senzaţia că voi depăşi... groapa cu nisip, săream mai mult! Dar ce rost avea? ... mă gîndesc acum! Spuneţi-mi, Viorica a mai sărit peste cei 6,82 m? ● *Nu! A abandonat, ca şi dumneavoastră, activitatea de performanţă, devenind antrenoare.* ● Vedeţi? Performanţele de excepţie sînt rareori depăşite de autorii lor, una dintre puţinele excepţii fiind tot o compatrioată de-a dumneavoastră, Iolanda Balaş.

Bikila Abebe:

„Timpul" era cu mult mai bun cînd alergam desculţ

Bikila Abebe. Am avut bucuria de a-l cunoaşte în septembrie 1972, cu ocazia Jocurilor Olimpice de la München, cînd acesta nu mai era concurent, ci venise aici ca invitat de onoare al Comitetului de organizare. Şi acceptase invitaţia, deşi marele campion al ediţiilor de la Roma — 1960 şi Tokyo — 1964 se afla atunci într-un cărucior cu rotile acţionate electric, care-l deplasa pe cel care alergase cu atîta succes maratonul şi care, din 1969, în urma unui accident de automobil, paralizase.

Îl privesc şi-mi vine greu să cred că el este cel ce a triumfat ca nimeni altul în două maratoane rămase celebre. Zeci de microfoane se află în faţa sa. Răspunde întrebărilor ca şi cînd el ar fi azi, 10 septembrie 1972, învingătorul unei probe olimpice.

„Da, sînt exact 12 ani de cînd învingeam la Roma. A fost victoria care a surprins dar pe care eu o pregătisem de cînd eram mic. Alergam, copil fiind, ducîndu-mă la şcoală, cîte 24 kilometri zilnic. La 19 ani am plecat în armată unde am continuat să alerg distanţe mai mari. În 1957 l-am întîlnit pe antrenorul Niskanen cu care m-am pregătit, în jurul oraşului Debre Zeit, la 2 000 m altitudine, pe un traseu aproximativ ca acela pe care trebuia să alerg la Roma. Primul maraton adevărat l-am alergat în 1959 şi l-am parcurs în 2 ore şi 36'.

De ce am alergat desculţ? În primul rînd pentru că atîţia ani alergasem astfel. Odată cu antrenarea mea de către Niskanen, am început să folosesc pantoful de tenis, iar mai apoi pe cei speciali, de maraton. Nu aş putea spune că eram deranjat în alergare de pantofi, însă nu mă simţeam, cum se spune, în apele mele. Am cronometrat cursele pe care le făceam încălţat şi cele în care alergam desculţ. De fiecare dată timpul era cu mult mai bun cînd eram desculţ.

Ce a însemnat atletismul, sportul pentru mine? Aş spune că totul. Am învăţat în primul rînd să mă autodepăşesc, să trec peste toate duritățile antrenamentelor sau curselor."

Acesta a fost Bikila Abebe — al cărui nume înseamnă, de fapt, „floarea care creşte", alergătorul etiopian care va rămîne întotdeauna o personalitate a atletismului, o legendă a sportului mondial.

Interviuri consemnate de
OCTAVIAN VINTILĂ

VICTORII PENTRU SPORTUL ROMÂNESC

Secție înființată în anul 1948. *Palmares intern:* 15 titluri de campioană națională; 2 Cupe ale României; 4 titluri de campioană națională la juniori I și II.

Palmares internațional: Cupa Campionilor Europeni - sferturi de finală, 1961; Cupa Cupelor - sferturi de finală, 1973, 1974, 1977. Concursul sportiv al armatelor prietene - 1 medalie de bronz, 1978; Campionatul balcanic: 16 medalii. Echipa de baschet a Clubului sportiv al armatei „Steaua" este una dintre cele mai valoroase, ea impunîndu-se mereu cu autoritate în competiții, oferind spectatorilor momente de neuitat. Au îmbrăcat tricoul roș-albastru jucători de mare valoare ca: Folbert, Fodor, Nedef, Dimancea, Alin Savu, îndrumați de „mîna de aur" a antrenorului emerit Constantin Herold. Schimbul de generație s-a făcut din mers astfel încît tradiția a fost păstrată și îmbogățită de alți valoroși sportivi care și astăzi domină scena competițională internă. Antrenorii Mircea Cîmpeanu și Nicolae Pîrșu speră să obțină cît de curînd și mult dorita consacrare internațională. Costel Cernat, Florian Ermurache, Viorel Ion, Roman Opșitaru și ceilalți componenți ai echipei pot aduce marile bucurii ale victoriilor. Le dorim succes!

Secție înființată în anul 1947. *Palmares intern:* 11 titluri de campioană națională; *Palmares internațional:* Cupa Campionilor Europeni: 2 medalii de argint în 1969 și 1979; Cupa Cupelor: 3 medalii de argint, 1977, 1981, 1986; 12 medalii la campionatele balcanice; 6 medalii la Concursul sportiv al armatelor prietene și Spartachiada militară de vară.

După o perioadă în care a obținut o serie de succese interne și internaționale, grație valorii jucătorilor săi (Bartha, Crețu, Pop, Stamate, Enescu, Rauh), *Steaua* a cunoscut un reflux, timp în care și-a construit cu calm și răbdare o formație tînără, capabilă să atace marea performanță, așa cum a făcut-o în 1986 la turneul final de la Atena al Cupei Cupelor, unde a cucerit medaliile de argint într-o companie de mare valoare. O serie de jucători militari sînt oameni de bază ai echipei reprezentative: Pompiliu Dascălu, Cornel Șoica, Ady Pralea, Mihai Pădurețu. Antrenorii Gyula Bartha și Virgil Dumitrescu conduc cu competență și autoritate pregătirea acestei echipe urcată acum în „înalta societate a voleiului european", formație a cărei evoluție este mereu apreciată de specialiști și presa internațională.

Înființată în anul 1950. *Palmares intern:* 27 titluri de echipă campioană; 343 titluri de campioni republicani individuali. *Palmares internațional:* 4 medalii de aur la Olimpiadă; 27 medalii la campionatele mondiale; 24 medalii la campionatele europene, 107 medalii la campionatele balcanice. Rezultatele de mare valoare obținute de sportivii militari în ultima vreme au făcut să se rostească cu respect și prețuire numele clubului din Calea Plevnei. Într-un trecut nu prea îndepărtat, Zoro Fiat, Fitzi Balazs și Lazăr Baroga obțineau succese meritorii care anunțau o consacrare internațională a halterelor românești, consacrare ce s-a lăsat cam mult așteptată pînă cînd, tot un stelist, Virgil Dociu, a urcat pe podiumul mondialelor. A venit apoi Olimpiada de la Los Angeles, cînd alți doi sportivi de la *Steaua,* Petre Becheru și Nicu Vlad, au cucerit titlul olimpic. Mereu în lupta cu... greutățile, acești minunați voinici sînt permanent abonați la locul din frunte al marilor competiții. Este meritul lor, al antrenorului emerit Ștefan Achim care șlefuiește noi talente pentru onorarea cărții de vizită a secției.

SECȚII FRUNTAȘE ALE CLUBULUI „STEAUA"

Secție înființară în anul 1948. *Palmares intern:* 19 titluri de campioană națională. *Palmares internațional:* Cupa Campionilor Europeni: 2 medalii de aur în 1968 și 1977, 1 medalie de argint în 1971; Concursul sportiv al armatelor prietene: 6 medalii; Spartachiada militară de vară: 4 medalii; campionatele balcanice: 3 medalii de aur. Este echipa cea mai „productivă" în rezultate de mare valoare, de la ea recrutîndu-se și jucătorii de bază ai reprezentativei României, triplă campioană mondială. Pe semicercul de aur al handbalului au evoluat Cornel Oțelea, Gabriel Kicsid, inegalabilul Cristian Gațu, „vrăjitorul", Ștefan Birtalan, Radu Voina, sportivi care nu de puține ori au fost clasificați drept cei mai buni din lume. Formația actuală, antrenată de Radu Voina și Ștefan Birtalan, îmbină tinerețea cu experiența, numărînd în rîndurile ei jucători cu o prestație de excepție. Vasile Stîngă, Cezar Drăgăniță, Nicolae Munteanu, Marian Dumitru, Dumitru Berbece și ceilalți echipieri „trag" să urce din nou în vîrful ierarhiei europene. Un obiectiv care stă în putința roș-albaștrilor. Mult succes!

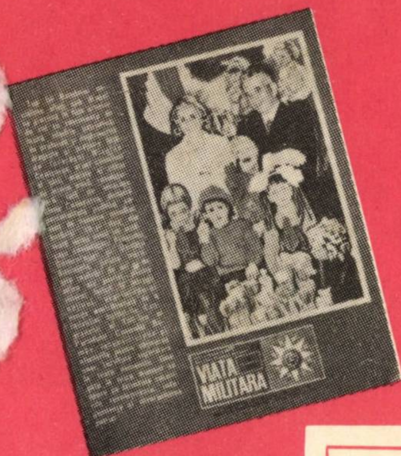
Secție înființată în anul 1948. *Palmares intern:* 16 titluri de campioană națională. *Palmares internațional:* 6 medalii la Campionatul european; a cucerit Cupa „Citta di Parma" în 1962 și Cupa „Trofeo din Napoli" în 1965. XV-le militar s-a aflat mereu printre cele mai bune din țară, oferind iubitorilor cu balonul oval adevărate spectacole rugbistice. Echipa actuală, mult întinerită, luptă pentru redobîndirea titlului de campioană națională, mulți dintre jucători fiind și componenți ai reprezentativei, contribuind la succesele obținute de tricolori. Valoarea sportivilor de la *Steaua* trebuie confirmată și în întîlnirile internaționale și așteptăm cu încredere victoriile lor. Antrenorul Theodor Rădulescu, împreună cu lotul pe care îl are la dispoziție, doresc realizarea acestui obiectiv. Le dorim mult succes!

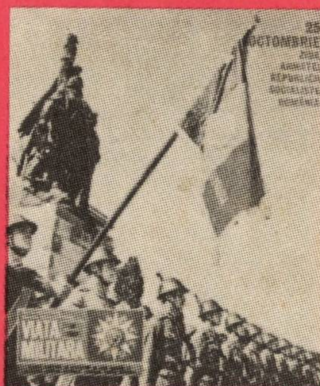

Secții înființate în anul 1949. Caiac-canoe. *Palmares intern:* 245 titluri de campioni naționali; *Palmares internațional:* 91 medalii la campionatele mondiale; 15 medalii la Jocurile Olimpice. Canotaj. *Palmares intern:* 222 titluri naționale. *Palmares internațional:* 24 medalii la campionatele mondiale; 5 medalii la Jocurile Olimpice. Flotila militară și-a făcut întotdeauna datoria, culegînd o salbă de medalii la marile competiții internaționale. Ani de-a rîndul aici au activat sportivi de mare valoare, campioni care s-au impus cu autoritate pe pistele de apă, făcînd o foarte bună propagandă sportului românesc. Ștafeta victoriilor este purtată astăzi de Elena Florea, Tecla Borcănea, Agafia Constantin, Aurel Macarencu, Angelin Velea, Daniel Stoian și alți purtători ai tricoului roș-albastru. O generație care adaugă noi carate prestigiului deja cîștigat.

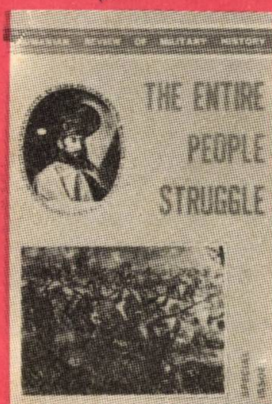

Înființată în anul 1949. *Palmares intern:* 30 titluri în campionatul republican pe echipe; 280 titluri de campioni republicani individuali. *Palmares internațional:* 11 medalii la Jocurile Olimpice; 23 medalii la campionatele mondiale; 9 medalii la campionatele mondiale universitare; 38 medalii la campionatele europene; 86 medalii la campionatele balcanice; 68 medalii la Concursurile sportive ale armatelor prietene. Acest sport, al celor puternici, a avut întotdeauna la *Steaua* o foarte bună reprezentare, mulți dintre marii campioni ai lumii îmbrăcînd tricoul roș-albastru. Alături de campionii olimpici Dumitru Pîrvulescu, Gheorghe Berceanu și Vasile Andrei și-au înscris numele pe tabloul marilor succese Ion Baciu, Simion Popescu, Petru Coman, Constantin Alexandru, Vasile Pușcașu, Ștefan Negrișan, ultimul campion mondial en titre. Colectivul de tehnicieni condus cu competență de antrenorul emerit Gheorghe Șuteu și-a propus ca și în continuare să contribuie la sporirea prestigiului sportului românesc, pregătind noi campioni. Tradiția obligă, tradiția continuă...

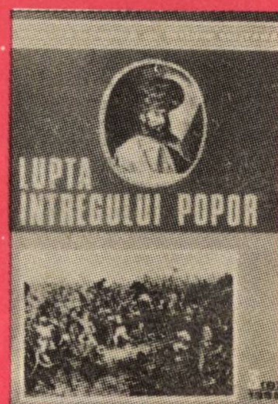

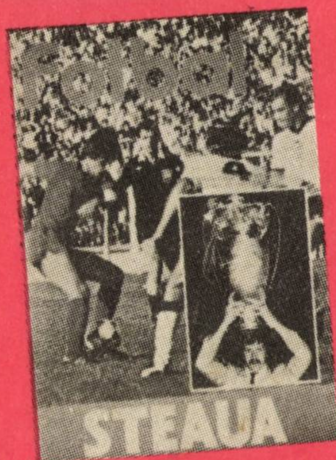

STIMAȚI CITITORI,

Publicațiile editate
de redacția
„VIAȚA MILITARĂ"
vă oferă întotdeauna
o lectură plăcută
și instructivă

ALMANAHUL OȘTIRII '87 apare sub îngrijirea „**Vieții militare**", **revistă ilustrată de literatură și artă a Ministerului Apărării Naționale, Consiliul Politic Superior**

ION JIANU (redactor șef), **ADRIAN MIERLUȘCĂ** (redactor șef adjunct), **JEAN GHELIUC** (redactor responsabil), **CONST. STRUNĂ, ILIE MANOLE, LIVIU VIȘAN, ȘERBAN IONESCU**

Prezentarea artistică: **CONSTANTIN DUMITRESCU**

Macheta: **Cornel Speriatu**

Desene: **Victor Ilie, Florin Creangă**

Fotografii: **Iulian Marinof, Virgil Ulieru, Gheorghe Chiru**

Lei 25

PENTRU
ALBUMUL
DUMNEAVOASTRĂ